

en dat De Levende Natuur als voorheen opwekkend, aansporend, voorlichtend zal kunnen blijven werken, vooral in dezen tijd nu de dichte bevolking en een levenslustige jeugd al meer en meer vragen om ruimte voor studie, voor natuurbeschouwing voor natuurgenoet en ontspanning, terwijl tegelijk landbouw en verkeer, uitbreiding van stad en dorp al meer en meer beslag leggen op den bodem.

Juist in onze laatste vijf jaargangen hebben wij met kracht en klem ons standpunt in dit conflict toegelicht en hoopvol betoogd, dat door degelijk overleg bevredigende oplossingen kunnen worden verkregen en dat Flora en Fauna genoeglijk kunnen verkeerden met Ceres en Mars en Vulcanus.

Wij gaan dus voort, wij moeten voortgaan. Uitgever en redactie zullen zich offers getroosten, dat is trouwens van hun kant niet voor het eerst. Doch — voorzichtigheidshalve zullen wij voortaan niet maandelijks, maar om de twee maanden een aflevering geven. Zoodra het mogelijk is, keeren wij terug naar het oude peil mischien er boven.

Zoo blijven wij trouw aan de goede zaak en wij hopen, dat onze abonné's ook ons trouw zullen blijven, ja, hier en daar een goed woordje zullen doen voor onze Levende Natuur, ter uitbreiding van lezerskring en werkingssfeer.

HEIMANS en THIJSE.

Nog eenige gevolgen van den strengen winter. Het voorjaar heeft de gevolgen van den strengen winter wel heel afdoend ongedaan gemaakt, doch wij moeten naar aanleiding van de hierbij gereproduceerde foto den winter nog even in herinnering brengen.

Het scheuren van deze boomen moet als volgt worden verklaard: tengevolge van den overgang van water in ijs in het hout van den stam wordt het volume grooter en daardoor de spanning in de omgevende schors. Dit kan zoo ver komen, dat de schors en het buitenste hout barsten.

In aansluiting aan de mededeeling op blz. 384 van den vorigen jaargang kan nog worden vermeld, dat evenals de wintergroene eikensoorten en ligusters ook de gewone *klomp* op vele plaatsen na de vorst geen groene bladeren meer vertoonde. Al deze in den winter zoo onogelijk geworden planten loopen in het voorjaar weer normaal uit.

M. PINKHOF.

(Mededeeling van de Ned. Phaenolog. Vereen.)

Door de vorst gebarsten iep op den Willemsparkweg te Amsterdam; gefotografeerd op 29 Jan. 1940.

De eikenpage (*Zephyrus quercus*)

Toen ik ongeveer midden Juli '37 uitgegaan was om een paar Tecla's te vangen, had ik het geluk een eikenpage in mijn net te krijgen. Ik was blij met dezen vangst, omdat het 't eerste exemplaar was, dat ik te zien kreeg en dit mooie vlindertje voor het Westen van ons land als zeldzaam te boek staat.

Maar mijn vreugde was van korten duur, want een paar dagen later was er een muis naar binnen geslipt, die 's nachts al mijn spanplanken zoo goed als schoon leeg at. 's Morgens vond ik alleen nog maar vleugelfragmenten.

Er zat dus niets anders op dan te trachten een tweede exemplaar te pakken te krijgen. En dat is mij bijzonder goed gelukt, want na wat omzwerven in de binnenduinen bleek mij, dat de eikenpage hier niet alleen niet zeldzaam is, maar zelfs algemeen voorkomt.

Dat ze zoo weinig gezien worden, is wel een gevolg van hun leefwijze, daar ze zich in hoofdzaak boven de toppen van eiken ophouden.

Na een week zoeken, kreeg ik ze volop te zien. Dat was in een groote open ruimte in de binnenduinen, die aan alle zijden door opgaande eiken was ingesloten. Aan de Noordzijde, dus in de volle zon, zag ik ze in groepjes van 4—6 boven een flinken eik op en neer vliegen. Maar ze vlogen zeker wel op 8 meter hoogte, zoodat er geen sprake van was om er een te slaan. Na geduldig wachten kwam er eindelijk een zoo laag dat ik er met mijn net bijkon.

Een paar dagen later vond ik een andere open plek te midden van eikenhakhout, dat niet hooger was dan 4 à 5 meter. Ik ben toen met de zon in den rug gaan zitten en het duurde niet lang, of er kwamen geregeld vlinders aanvliegen, waarvan enkele zich aan de Noordzijde neerzetten, sommige zoo laag, dat ze zich gemakkelijk lieten vangen. In de laatste week van Juli, toen het prachtig, zonnig weer was en niet te winderig, ben ik er met een kennis nog eens heengegaan. Wij konden er toen elk een dozijn slaan, waarvan een paar gave exemplaren voor onze collecties werden meegenomen. Hieronder bevond zich één exemplaar van de variëteit „bella”.

Alvorens hierover wat mede te deelen, heb ik eerst eens afgewacht wat '38 en '39 zouden opleveren. De mogelijkheid was n.l. niet uitgesloten dat '37 later een bijzonder rijk vlinderjaar zou blijken te zijn geweest. Maar niettegenstaande '38 over het algemeen vrij arm was aan dagvlinders, bleken de eikenpages weer evenveel voor te komen als het jaar te voren. Ons pogen om nog een tweede exemplaar van bella te vangen had geen succes. Wel vingen wij een andere variëteit n.l. de var. „coerulescens”.

Berge beschrijft nog een derde variëteit, de „latifasciata”, kenbaar, zooals de naam aanduidt, aan een zeer breede witte dwarsband op de onderzijde van de achtervleugels.

De variëteit „bella” is te herkennen aan een roodgeel veegje op de voorvleugels, bij de variëteit „coerulescens” is het paarsblauw der vleugels van het type vervangen door licht, zuiver blauw. Deze variaties treden alleen op bij de vrouwelijke exemplaren.

Thans kan ik hieraan nog toevoegen, dat *Z. quercus* ook in 1939 weer in groot aantal aanwezig was.

Een verzamelaar in Beverwijk, die op zoek was naar de variaties, ving daar in de binnenduinen op één middag 25 exemplaren.

De vlucht duurt betrekkelijk kort en dat zal ook een van de oorzaken zijn, dat de vlinders zoo weinig gezien worden. Ook in '38 en '39 bleek de laatste week van Juli het best voor de vangst.

Ten slotte wil ik er nog op wijzen, dat het hier niet gaat om een zuiver plaatselijk voorkomen, want de vlinders zijn waargenomen van Bloemendaal tot Wijk-aan-Zee. Zij zullen dus ook wel verder langs de kust voorkomen.

Driehuis.

L. H. VAN BERK.

Vindplaatsen van Mierenleeuwen. Bij Assen, Hoogeveen, Schoonoord, Zwoello en Ooster-Hesselen heb ik mierenleeuwen waargenomen. Over Friesland en Groningen is mij in dezen niets bekend.

R. A. POLAK.

Mierenleeuw en Meikever. In een greppel bij een stuk pas ontgonnen heide bij Norg ontdekte ik in Augustus 1939 in het zand een aantal regelmatige, ronde kuiltjes, die me dadelijk deden denken aan de trechterkuilen van de mierenleeuw. Ik kon toen helaas geen enkel exemplaar machtig worden. Later vond ik weer van die kuiltjes, nu in Steenberg (gemeente Roden). Nu gelukte met mij een paar dieren te vangen, zodat ik met zekerheid de mierenleeuw kon constateren. In dezelfde maand ontdekte ik nog een derde vindplaats bij Norg.

In alle drie gevallen waren de kuilen gemaakt onder een afhangende rand. Nu komen dergelijke afhangende randen hier veel voor, doch op geen andere plaats, die ik onderzocht, trof ik trechterkuilen van de mierenleeuw aan.

De kolonie van Steenberg was de talrijkste en hiervan nam ik een tweetal mee. Een van beide heeft slechts de winter overleefd en deze heeft in zijn verblijf, een gewoon jamptje, voor de helft met droog zand gevuld, een kuil gemaakt, waarvan de doorsnede de hele wijde van het potje in beslag neemt. Op mijn gemak kan ik zo het vangen van een prooi waarnemen.

In Oudemans lees ik, dat een mierenleeuw maandenlang kan vasten, welnu, mijn mierenleeuw heeft geest van Augustus tot 1 April, dus ruim zeven maanden en het dier heeft er blijkbaar geen schade van ondervonden.